

Samožřejmě jsem zamířila rovnou do místnosti se zrcadlem. Ale do klíčové dírky uprostřed zrcadla nezapadl ani jeden z klíčů, a tak jsem se vydala hledat nové dveře. Vypadalo to, že dnes je dům mému pátrání nakloněn. Nacházela jsem další a další místnosti, které jsem nikdy předtím neviděla, a další a další dveře, které jsem nikdy neotevřela. Ale ani jedny z nich mými novými klíči nešly odeknout.

Nakonec jsem objevila místnost plnou prázdných ptačích klecí ze zlata, zavěšených na železných policích ve tvaru stromu. Dohromady vytvářely křehký les zajetí. Neviděla jsem žádné další dveře, a tak jsem se otočila, že odejdu – ale pak jsem zaslechla ptačí štěbetání, tak slabounké, že jsem si na okamžik myslela, že se mi to jen zdálo.

Vzpomněla jsem si na lára s podobou vrabce. To Astraia s oblibou vídala znamení ve způsobu ptačího letu, ne já. Ale přesto jsem se otočila a znovu jsem po místnosti přejela pohledem. A pak jsem v levém zadním rohu místnosti, za největší hromadou klecí, kde byla ještě před chvílí jen prázdná stěna, zahlédla malá dvířka.

Byla to obyčejná dřevěná dvířka, natřená na světle šedo, a natolik nízká a úzká, že bych se jimi jen stěží protáhla, aniž bych se musela ohnout, takže jsem na ně okamžik zírala bez strachu.

Pak mi naskočila husí kůže – jako vždy, když jsem byla svědkyní další z proměn domu. Už jsem sice viděla i podivnější, ale i tak ve mně znovu vyvolala pocit bezmoci z vědomí, že mě dům může zahubit, kdykoli se mu zlíbí.

Ale zatím se mu ještě nezlíbilo. Ignifex by mu to s největší pravděpodobností nedovolil. A pokud vrabec opravdu chtěl, abych se otočila, pak... Sice jsem neměla žádnou záruku, že to se mnou myslí dobře, ale na rozdíl od domu mi onehdy poskytl několik minut klidu.

Prodrala jsem se klecemi pro ptáky a vyzkoušela svůj klíč. Nefungoval. Pak jsem zkusila ocelový klíč. Ten se sice začal v zámku otáčet, ale pak se zasekl. Zbýval tedy už jen zlatý klíč.

Zámek cvakl a dveře se otevřely.

Vstoupila jsem dovnitř.

První, čeho jsem si všimla, byla vůně dřeva a zaprášeného papíru, vůně otcovy pracovny. Zdálo se, že je to také pracovna, i když velkolepější, než jakou jsem kdy viděla. Byla to kulatá místnost, obkládaná tmavým dřevem, s vířícími tmavomodrými mozaikami na podlaze. Po obvodu místnosti stálo několik stolů, na kterých byly nakupené knihy, papíry a kuriozity, a mezi nimi byly umístěny nízké knihovny. Strop představovala kupole natřená pergamenovou barvou stejně jako obloha. Dokonce tu byl i rám z tepaného železa ve tvaru Démonova oka, na němž visela lampa. Po obvodu spodní části kupole stálo zlatými písmeny „JAK NAHOŘE, TAK DOLE“ – velký princip hermetických děl.

Moje oči ale spočinuly na velkém kulatém stole uprostřed místnosti, zakrytém skleněnou kupolí, pod níž se nacházel model Arkádie.

Pomaloučku jsem k němu došla. Byl tak jemně propracovaný, že mi navzdory skleněnému krytu připadalo, že stačí, abych se jen nadechla, a zhortí se. Byl tu oceán vyrobený z tónovaného skla, který se třpytil jako skutečná hladina, jižní hory poseté vchody do uhelných dolů, řeka Severn i hlavní město Sardis, stále napůl zničené po velkém požáru,

který ho zachvátil před dvaceti lety. A na jižním okraji se nacházela moje vesnice, poblíž zříceniny, které se zvenku podobal Ignifexův dům.

Naklonila jsem se blíž. Musel to být nějaký trik skla, ale když jsem se zaměřila na svou vesnici, zvětšila se. Viděla jsem střechy z došků a tašek, fontánu na návsi, svůj vlastní dům a skálu, na které jsem byla odána. Model dokonale vystihoval každý detail a já dychtivě upírala zrak na svůj domov, dokud mě z toho zvětšování nerozbolela hlava.

Odvrátila jsem se od modelu. Na nejbližším stole stála truhlička z červenohnědého třeshňového dřeva. Nebyla opatřená zámekem, nýbrž jen západkou. Víko neměla nijak zdobené, ale byl na něm drobnými písmenky vyrytý zlatý nápis. Vzala jsem ji do ruky a zamžourala na třpytící se psací písmo: „JAK UVNITŘ, TAK VENKU.“ Další hermetická poučka.

„Co to děláš?“

Zaklapla jsem truhličku a otočila se. Ve dveřích stál Ignifex. Sotva jsem stačila zalapat po dechu, už stál vedle mě a svíral mi železným stiskem paže, tvář jen pár centimetrů od té mojí.

„Co sis myslela, že děláš?“

„Zkoumám dům,“ odpověděla jsem nejistě. „Pokud jsem vaše žena...“

Zmlkla jsem. Rudá barva jeho očí se nepodobala jednoduchému skvrnitému vzoru v žádných lidských ani zvířecích očích. Byl to vířící karmínový chaos, který se neustále měnil jako živoucí plamen. Uvědomila jsem si, jak jsem byla bláhová, když jsem k němu cítila něco jiného než naprostou hrůzu. Měla jsem na paměti, že je můj nepřítel, ale zapomněla jsem, že představuje nebezpečí, moji zkázu a pravděpodobně i smrt.

„Myslíš si, že jsi přede mnou v bezpečí?“ zavrčel.

„Ne,“ zašeptala jsem.

„Jsi stejně pošetilá jako ty ostatní. Myslíš si, že jsi chytrá, silná, výjimečná. Myslíš si, že vyhraješ.“

Pak se najednou otočil a odvedl mě z pokoje.

„Věděl jsem, kdo je tvůj otec, když za mnou přišel.“ Jeho hlas byl teď ledově klidný a každé slovo vyslovovalo s naprostou pečlivostí. „Leoni-

das Triskelion, nejmladší magistr Resurgandi. Když mě žádal o pomoc, hanbou mohl sotva mluvit, ale neváhal ani chvíli, aby tě zaprodal.“

Zahnuli jsme do kamenné chodby, kterou jsem nikdy předtím neviděla.

„Samozřejmě byl blázen, když si myslel, že se mnou může uzavřít smlouvu a vyhrát. Ale jeho plán poslat tě jako záškodnici nebyl až tak hloupý. Ani nic z toho, co pak udělal. Sestru svoji ženy dostal do postele, dceru, která vypadá jako jeho žena, si nechal u sebe a dceru se svou tváří poslal, aby odčinila jeho hříchy. Lidé sice svoje hříchy nemůžou nikdy odčinit, ale podle mě si v tom vedl víc než dobře.“

Zastavil se a mrštil mnou o zeď. „Poslali tě sem, abys tu zemřela. Ty jsi ta, kterou nepotřebovali ani nechtěli, a tak tě sem poslali, protože věděli, že už se nikdy nevrátíš.“

Nedokázala jsem zastavit slzy, které mi stékaly po tvářích, ale snažila jsem se opřít o jeho nasupený pohled, jak jen to šlo. „To já vím. Proč mi to říkáte?“

„Jediný způsob, jak se dožiješ zítřka nebo pozítří nebo dalšího dne, je, že budeš dělat přesně to, co ti řeknu. Nebo zemřeš stejně rychle jako všechny moje ostatní ženy.“

Sáhl mi za záda. Uslyšela jsem cvaknutí a zjistila, že se neopírám o zeď, ale o dveře. Ty se za mnou otevřely a já pozadu klopýtla do chladné temnoty a narazila do hrany stolu.

„Popřemýšlej o tom chvíli,“ prohlásil Ignifex a zabouchl dveře.

Na okamžik jsem si myslela, že mě nechal ve tmě. Ale když jsem se trochu rozkoukala, zjistila jsem, že malým zkoseným oknem umístěným vysoko ve zdi proniká slabé šedé světlo. Ještě pořád jsem toho moc neviděla. Vzduch byl studený. Otočila jsem se a osahala stůl. Nebyl ze dřeva, ale z kamene.

Prsty jsem nahmatala látku a pak něco měkkého a studeného.

Otřásla jsem se, ale v duchu jsem to odmítala poznat, dokud jsem nezašátrala dál a prsty mi nesklouzly po zubech do studených vlhkých úst.

Vykřikla jsem a vrhla se zpátky ke dveřím. Ruku jsem si usilovně

drhla o sukni, ale vzpomínku na to, jak jsem se dotkla jazyka mrtvé dívky, látka nedokázala setřít.

Jazyka mrtvé ženy. Protože teď, když si moje oči pořádně přivykly na světlo, jsem uviděla všech osm těl, ležících na kamenných blocích, jako by byla uchovaná pro další použití.

Když mi bylo deset, hrály jsme si s Astraiou v lese a našly mrtvou kočku. Byla napůl pohřbená pod navátým listím. Nevěděly jsme, že je mrtvá a nafouklá, dokud jsem do ní nepíchla. Vydávala nechutný zápach, který donutil Astraiu s kvílením utéct, zatímco já u ní zůstala sedět a dusila se a vzlykala hrůzou. Teď, zatímco se mi neustále zrychloval dech, se mi zdálo, jako bych znovu ucítila ten zápach, jak se vznáší v chladném, nehybném vzduchu.

Nehty se mi zaryly do paží a v mrtvém tichu bylo slyšet jen můj chraplavý, přerývaný dech. Tak sem mě tedy Ignifex položí. Až udělám svou poslední chybu, zabije mě a uloží mě do téhle místnosti a já budu ležet na tomhle studeném kameni a mrtvá ústa budu mít otevřená.

S velkým úsilím jsem se zhluboka, pomalu nadechla. A pak jsem strašlivě zaječela. S jekotem jsem praštila pěstí do zdi, pak jsem se otočila a dvakrát kopl do dveří. Ačkoli se dveře otrásaly v pantech, držely pevně. Ale když jsem nakonec ztichla a jen lapala po dechu, už jsem necítila paniku. Byla jsem rozzuřená.

Ne. Cítila jsem *nenávisť*.

Laskavého pána jsem nenáviděla celý svůj život, ale jen tak, jako se nenávidí mor nebo požár. Byl to netvor, který mi zničil život, utiskoval celý můj svět, ale pořád jsem ho znala jen z vyprávění. Teď jsem ale věděla, jak vypadá, večerela s ním, líbala ho. Viděla jsem ho zabíjet. Zнала jsem jeho jméno, i když nebylo pravé. Takže teprve teď jsem ho mohla skutečně nenávidět. Nenáviděla jsem jeho oči, jeho smích, jeho posměšný úsměv. Nesnášela jsem ho za to, že mě mohl bez sebemenších obtíží políbit, zabít nebo někde zamknout. Ale ze všeho nejvíc jsem ho nenáviděla za to, že mě předtím přiměl ho chtít.

Nenávisť pro mě nebyla ničím novým. Po celý život jsem nenáviděla svou rodinu. Ale tu jsem měla za povinnost milovat, ať už ke mně byla

jakkoli nespravedlivá. Ignifexe jsem měla za úkol zničit. A jak jsem se tak krčila ve tmě, uvědomila jsem si, jak moc by se mi to líbilo.

Sáhla jsem si do živůtku. Zlatý klíč jsem bláhově nechala ve dveřích, odkud si ho Ignifex nepochybně vytáhl. Ale ocelový klíč byl stále bezpečně uložený na mojí kůži a čekal na to, až ho použiju.

Donutila jsem se ohmatat zdi kamenné místnosti, ale vedly do ní jen jedny dveře. A ať jsem na ně bušila, jak jsem chtěla, nepohnuly se. Nakonec jsem se tedy znovu posadila před dveře a čekala. Ignifex mě pravděpodobně zítra pustí ven, až se bude domnívat, že už mě důkladně zastrašil a vyděsil. A to taky budu předstírat, ale jakmile se ke mně otočí zády, znovu se pustím do zkoumání domu.

Zrovna jsem začala dřímat, když mě probudilo zachrastění zámku. Okamžitě jsem byla na nohou a otočila se čelem k otevírajícím se dveřím. Jenže na druhé straně nestál Ignifex, nýbrž Stín.

„Mrzí mě to.“ Dotkl se mojí tváře. „Přišel jsem, jakmile to šlo.“

Byla jsem připravená na to, jak nenávistně a odvážně pozdravím Ignifexe, ale Stínova něžná lítost mi připomněla hrůzu prvních minut v té místnosti. Rozklepala jsem se a prudce ho objala.

„Děkuju,“ pronesla jsem k jeho rameni. „Jsem v pořádku. Jsem v pořádku.“ Polkla jsem, hrdlo sevřené. „Proč si je tu takhle schovává?“

Stín pokrčil rameny. „Podívej se,“ poznamenal a postrčil mě, abych se otočila. Zvedl ruku a do místnosti zazářilo světlo. Viděla jsem, že všechny ty dívky jsou mladé a krásné, ruce jim spočívají překřížené na hrudi, v očích důlcích mají mince a ve vlasech květiny. Jejich těla byla tak dokonale zachovaná, že jsem si skoro mohla myslet, že spí – nebyť jejich mrtvolně bledých, voskovitých, vpadlých tváří.

„Snažím se, aby se jim dostalo toho, co se sluší a patří,“ pronesl. „Ale nedokážu si vybavit smuteční písně.“

Kolik let už tady asi leží bez závěrečných obřadů, které by jim umožnily překročit řeku Styx a dojít pokoje?

Kolik let už na ně dohlíží, snaží se jim poskytnout alespoň řádnou smrt, a přitom ví, že se mu to nepodařilo?

Chytila jsem ho za ruku. „Klekni si vedle mě,“ prohlásila jsem. „Naučím tě to.“

Jakožto dcera majitele panství jsem měla za povinnost pomáhat při pohřbech chudáků a sirotků. Smuteční písně jsem se naučila, když mi bylo šest, na hlavě mi balancovala kniha, abych správně stála, a nade mnou se tyčila teta Telomache se sevřenými rty.

Byla to jedna z mála povinností, které mi nikdy nevadily, ať už mě za krkem bolelo sebevíc a jazyk mi klopýtal o prastará slova. Smuteční písně napsala dvojčata Homér a Hésiodos kdysi dávno, kdy Athény byly jenom shlukem statků a o řecko-římské říši se ještě nikomu ani nesnilo. Když jsem je jako dítě pronášela, stála jsem v otcově salonku pod věncem z vlasů svojí zesnulé matky a na krku mě škrábal černý krajkový límeček smutečních šatů. Na okamžik jsem si připadala, jako bych už nebyla přívěskem rodinné tragédie, ale jen jednou z dívek v oceánu truchlících, kteří tato slova recitovali již téměř tři tisíce let.

Ted jsem obrátila ruce dlaněmi vzhůru, zavřela oči a dala se do zpěvu.

Existuje sedm smutečních písní: k Hádovi, vládci mrtvých, Persefoň, jeho manželce, Hermovi, průvodci duší, Dionýsovi, který vysvobodil svou matku z podsvětí, Demeter, patronce úrody a mateřství, Aresovi, bohu války, a Diovi, vládci bohů i lidí. Obvykle se zpívá jen píseň k bohu, který byl patronem zesnulého. Tentokrát jsem je ale zazpívala všechny a doufala, že to bude stačit, aby všech osm dívek spočinulo v pokoji. Když jsem dozpívala, cítila jsem v krku sucho a škrábání.

„Děkuju ti,“ pronesl Stín.

Chvilí jsme tiše seděli vedle sebe.

„Pořád nerozumím tomu, proč si je tu takhle schovává,“ řekla jsem.

„Taky mě sem dolů někdy posílá,“ poznamenal Stín tiše. „Prý abych popřemýšlel.“

„Nad čím?“ zeptala jsem se ho. Skoro jako bych slyšela, jak se Ignifex smál, když mu nařídil to utrpení, a přála jsem si, aby tu byl a mohla jsem ho praštit. „Nad hloubkou jeho špatnosti? Není na světě živáčka, který by to nevěděl.“

Stín se ode mě nepatrně odtáhl. „Nad mým selháním.“

Když zašeptal ta slova, zastavil se mi dech. Chtěla jsem namítnout, že to nebyla jeho chyba, ať už jako zajatec skončil z jakéhokoli důvodu – nepochybně nebylo jeho úkolem porazit démona, který dokázal odtrhnout svět a vládl Arkádii již dávno předtím, než se on narodil...

Ale zatímco jsem upřeně pozorovala bezbarvé linie jeho ramene a odvrácené hlavy, vybavilo se mi, jak mi ukazoval světýlka. *To nejbližší, co nám z nich zbylo.*

Viděl hvězdy. Nebyl jen nešťastnou duší, kterou Ignifex někdy v posledních devíti stech letech podvedl. Byl zajatcem z doby Odtržení, kořistí z války tehdy na počátku.

„Drží tě tu,“ zašeptala jsem. „Drží tě tu jako trofej. Jako ty ubohé dívky.“

Předpokládala jsem, že to Ignifex donutil Stín nosit tvář svého pána. Ale možná to bylo naopak: Možná se Ignifex rozhodl nosit tvář svého zajatce, aby se mu tím mohl krutě vysmívat.

A ze všech možných zajatců jsem si dokázala představit jen jednoho, kterého by mohl stejně nenávidět.

Srdce se mi divoce rozbušilo. Říkalo se, že Laskavý pán zničil královskou linii. Slova, která jsem měla na jazyku, se zdála být šílená – ale zde, v tomhle šíleném domě, dávala smysl.

„Poslední princ... nezemřel, že ne?“

Stín se otočil a pohlédl na mě svými modrými očima. Otevřel ústa, ale moc jeho pána ho znovu zastavila. Polknul a upřeně se na mě díval, jako by doufal, že všechno dokáže vyjádřit pouhými očima. Možná že ano. Když jsem se mu do nich dívala, cítila jsem s naprostou jistotou, že on je tím posledním princem Arkádie, který je už od Odtržení uvězněný v tomhle domě.

Mě sedmnáct let čekání na manželství zanechalo zahořklou a krutou. On byl po devíti stech letech otroctví laskavý a stále se snažil pomoci každé z Ignifexových obětí, i když věděl, že se mu to nepodaří. I když jsem tou obětí byla já.

Zastavil se mi dech. Neuvědomila jsem si, že se k němu nakláním stále blíž, dokud nepřekonal vzdálenost, která nás dělila, a nepolíbil

mě. Pomalu a něžně, ale s mohutností stoupajícího přílivu. Bylo to jako odpuštění. Jako mír.

Když se ode mě odtáhl, pohlédl mi na kratičkou chvíli do tváře a pak sklopil oči.

„Ty...“ začala jsem bez dechu, ale pak si položil čelo na moje rameno.

Připadalo mi, jako by u mě hledal útěchu, ačkoli jsem si nedokázala představit proč. Protože to ale bylo to nejmenší, co jsem pro něj mohla udělat, položila jsem mu ruku na rameno a znovu užasla, že můžu nahmatat pevné linie jeho lopatky.

Prekvapilo mě také, že mě chce. On mě *chce*.

„Stíne?“ pronesla jsem mírně.

Mluvil pomalu, a i když jsem neviděla jeho obličej, věděla jsem, že zápasí s pečetí na rtech. „Kéž bychom... se mohli setkat... někde jinde.“

Vzduch v plicích mi znehybněl. Jestliže to nebylo vyznání lásky, mělo to k němu dost blízko.

„Já taky,“ poznamenala jsem.

Kdybych ho požádala, zřejmě by mě znovu políbil. Na okamžik jsem si představila, jaké by to bylo, zůstat tu teď s ním. Mohla bych se mu schoulit do náručí a líbat ho, dokud bych na všechno nezapomněla, na ty mrtvé dívky a svého nestvůrného manžela, zlý osud mojí země a moji povinnost ho změnit.

Pak jsem si ale řekla: *Na takové věci nemám čas*.

A postavila jsem se. „Musím jít. Musím... musím ještě najít ostatní srdce.“

Stín mě chytil za ruku a jeho prsty se propletly s mými. Jeho dotek mi připadal, jako by mi paži projel blesk.

„V jedné věci má pravdu,“ prohlásil. „Tenhle dům je plný nebezpečí. Před většinou z nich tě nemůžu zachránit.“

Sevěřela jsem mu ruku, až jsem ucítila kosti v jeho prstech.

Pak jsem ji pustila a donutila se k úsměvu. „Nenarodila jsem se, abych byla zachráněná.“